

D ů v o d y:

Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva jest míti na zřeteli, zdali podle žalobcova přednesu jest žalobní nárok vyvozován z poměru veřejnoprávního, či soukromoprávního, a jest se omeziti na řešení otázky, jaké povahy jest nárok, který žalobce uplatňuje (Viz rozhodnutí čís. 8049, 9045, 9956, 10817 sb. n. s.). V souzeném případě domáhá se žalobkyně jako vlastnice věcí, které byly při exekucním vyklizení dány do úschovy k žalovanému jako ke starostovi obce, náhrady škody na žalovaném osobně. Svůj náhradní nárok odůvodňuje tvrzením, že dne 10. prosince 1930 žádala na žalovaném vydání svých věcí u něho uložených, ale že jí žalovaný a jeho manželka odpovíděli, že peří, šatstvo a obuv spálili a nádobí rozbili, čímž prý utrpěla škodu. Z toho jest zřejmé, že žalobní nárok nečelí vůbec proti obci ani proti žalovanému jako představiteli obce, ani že není opřen o zodpovědnost žalovaného z výkonu jeho starostenského úřadu, nýbrž že skutkovým základem žaloby jest, že žalovaný svémocně zničil věci patřící žalobkyni. Takový nárok jest posuzovati podle §§ 1295 a 1338 obč. zák. jako nárok soukromoprávní, vyvozovaný z poměru práva soukromého, o němž přísluší ačkoliv zmíněný soud ve svém vyjádření na svou zákonnou příslušnost rozhodovati podle § 1 j. n. řádným soudům. Na věci nic nemění, že žalovaný jest zároveň starostou obce, jíž byly věci dány do úschovy podle § 5 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n., pokud se týče podle § 5 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n., a že nebyl se žalobkyní v poměru smluvním jako schovatel, neboť o náhradu škody pro bezprávné zničení svých věcí může poškozený žalovati podle § 1338 obč. zák. před řádným soudem každého škůdce, leč by byl pořad práva výslovným zákonným předpisem vyloučen; o to však v souzeném sporu nejde. Rozhodnutí o důvodnosti žalobního nároku jest ovšem vyhrazeno teprve rozsudku ve věci.

Čís. 11259.

Příkazání náhrady za převzatou služebnost vydražiteli (§ 225 ex. ř.) nevadí, že došlo příklepem ke spojení služebného a panujícího statku u vydražitele v jedné osobě.

Použití § 222, třetí odstavec, ex. ř. předpokládá, že byl náhradní nárok vznesen již při rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 1000/31).

Proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podal rekurs dlužník, jímž napadal přiznání náhrady vydražiteli za převzaté služebnosti, ježto služebnosti splynutím zanikly. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu a napadené usnesení

potvrdil. **D ů v o d y:** Příkazání uhražovacích jistin pro služebnosti vydražitelce může povinná strana napadnouti jen při právním názoru, že se vydražitelka stala příklepem vlastníci služebného a panujícího pozemku, takže služebnosti podle § 526 obč. zák. jest pokládati za zaniklé. Tento právní názor není však správný pokud se z něho dovozuje, že vydražitelce nepřísluší uhražovací jistina. Spojení služebného a panujícího statku u vydražitelky nemá vůbec co činiti s cenou, za níž má vydražitelka objekty převzítí a mohou býti rozhodujícími jen dražební podmínky, podle nichž vydražitel má převzítí služebnosti, o něž tu jde, k započtení na nejvyšší podání, a mimo to ustanovení § 225 ex. ř. Neboť cena koupených objektů nezmění se o sobě tím, že mají nyní společného vlastníka a, jestliže vydražitelka objekt zase dále prodá nebo oba objekty rozličným osobám, stane se hned zjevným znehodnocení služebnostmi. Poněvadž tu není právní základ pro nárok stěžovatelův na hyperochu, bylo rekursu odepřítí úspěch.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Především odkazuje se na správné, dovolacím rekursu nevyvrácené důvody napadeného usnesení. K vývodům dovolacího rekursu dodává se ještě toto: Nárok dovolacího rekurenta na příkazání hyperochy, opíraný o to, že prý byla náhrada za převzaté služebnosti vydražiteli přiznána neprávem, ježto služebnosti splynutím (§§ 526, 1445 obč. zák.) zanikly, nebylo lze uznati nejen z důvodu napadeného usnesení, nýbrž i proto, že náhrada nebyla přiznána ze spoluvlastnického podílu dovolacího rekurenta, nýbrž z podílu druhého spoluvlastníka. Poukazovati na náhradní nárok (§ 222 ex. ř.) předpokládajíc, že mu vůbec patřil, což zde řešiti netřeba, dovolací rekurent nemůže, ježto nárok ten závčas, to jest při rozvrhovém roku nevzněl. O neopodstatněném dovolacím rekursu bylo se usnésti jak se stalo.

Čís. 11260.

Soudům nepřísluší rozhodovati o tom, zda jde o cestu veřejnou, aniž o tom, zda vlastníku lesa přísluší podle § 24 lesního zákona uveřejněného patentem ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák. právo dopravovati dříví z lesa po cizím pozemku. Otázkami těmito nemohou se řádné soudy zabývati ani tehdy, jsou-li obsahem námitek proti zá-půřčí žalobě podle § 523 obč. zák.

Výrok správního úřadu o oprávněnosti dopravy lesních plodin přes cizí pozemky má povahu konstitutivní.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 1008/31.)

Proti žalobě, domáhající se výroku, že žalovaný porušil vlastnické právo žalobců tím, že po jejich pozemku vozil dříví, vznesl žalovaný